

Pangi's, goud en klei uit de Surinamerivier

Amstelkerk: De band tussen Nederland en Suriname

In de expositie Luku/Omzien naar... Hoe Suriname inspireert en verbindt staat de band tussen Nederlandse kunstenaars en Suriname centraal, met zowel felle kleuren als heel sobere tinten.

DENISE VAN DER BIJ

Op een blauw-wit stuk plastic dat afkomstig lijkt van een oude supermarkttas prijkt een gezicht. Nola is Leaving staat op het onderschrift van het werk van kunstenaar Renée Koldewijn. "Nola Hatterman was een van de eerste Nederlandse kunstenaars die donkere mensen afbeeldde in haar werk," vertelt tentoonstellingscoördinator Myra Winter. Voorheen was ze houder van de Galerie Nola Hatterman op de Zeeburgerdijk.

Hatterman is een rode draad in de schilderwerken en foto's in deze groepsexpositie. Ze woonde op een steenworp afstand van de Amstelkerk in de Falckstraat in een wit, smal huisje op nummer 9, voordat ze in 1953 naar Suriname vertrok om een tekenschool op te richten. Na haar dood werd de kunstacademie in Paramaribo naar haar vernoemd: de Nola Hatterman Art Academy. Winter: "Voor veel buurtbewoners heet het gewoon het Nola." Het instituut leidt studenten op die er veelal later ook weer les gaan geven. Het werk van een aantal van hen hangt in de houten Amstelkerk.

Originele materialen

Traditionele omslagdoeken, goud uit de omgeving, klei uit de Surinamerivier. Veel van de Nederlandse kunstenaars gebruiken originele materialen uit Suriname om in hun werk een tastbare koppeling tussen de twee landen te laten zien. Zo gebruikte Koldewijn de stof van een pangi, een traditionele doek die vaak om de middel wordt gedragen en die stamt uit het slavernijverleden, voor haar herinneringen aan de Palmentuin in Paramaribo in de serie *Becoming a Tree*.

Naast de te verwachten felle kleuren en levendige beelden, zijn er ook sobere weerspiegelingen te zien in de Amstelkerk. Zo schilderde Bernardin Langezaal het Brokopondostuwmeer met olieverf in grijstinten.

Wim Vonk maakte voor zijn tekeningen gebruik van gerecycled materiaal, zoals takjes en klei uit de Surinamerivier. "Het werk is niet herkenbaar Surinaams, het toont hoe de kunstenaar werkt," zegt Winter. Ze wilde met de expositie dan ook variatie laten zien, in stromingen en disciplines. "De kunstenaars die hier hangen zijn geen eendagsvliegen, ze werken nauw samen met Surinaamse kunstenaars."

Marktportretten

De tentoonstelling draait om de band van Nederlandse kunstenaars met Suriname. In 2019 was Maartje Jaquet in Suriname als artist in residence. "Ik voelde mij gelijk heel erg thuis," vertelt ze. "Als ik ergens kom wil ik er ook werken, ik ga er niet zomaar heen." Ze maakte portretten in aquarel en pen van mensen langs de Surinamerivier.

Aan de Waterkant in Paramaribo tekende ze onder meer personen in marktkramen met mandarijnen en Roxana, een kunstenaar die studeert aan de kunstacademie van Hatterman.

"Waar ik in Amsterdam voorbijgangers schilderde, portretteerde ik personen nu echt." Een portretje linksboven in de hoek laat de Surinaamse kunstenaar en haar vriend Rinaldo Klas zien, met wie ze aan een nieuw project werkt over branden in het Amazonegebied. Ook de Zwitser Moritz Ebinger, die met zijn werk van bladgoud uit goudmijnen in de Amstelkerk hangt, doet daaraan mee.

Jaquet noemt de tentoonstelling een 'trans-Atlantische onderwaterkabel', vanwege de verbindingen tussen Suriname en Nederland.

De tentoonstelling zou in eerste instantie aansluiten bij de expositie Surinaamse School: Schilderkunst van Paramaribo tot Amsterdam, die eind 2020 tot half 2021 in het Stedelijk Museum was. Maar door de pandemie ging dat niet door. Nu ligt de focus vooral op Nola Hatterman en de samenwerkingsverbanden tussen kunstenaars.

Winter: "Nola vormde een luchtbrug en brengt ook vandaag de dag nog steeds talentvolle kunstenaars naar Nederland."

Luku/Omzien naar... Hoe Suriname inspireert en verbindt: t/m 22 juli op wekdagen, Amstelkerk, Amstelveld 10
